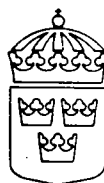

Näringsutskottets betänkande

1986/87:40

om träfiberprövning (prop. 1986/87:105)

NU
1986/87:40

Ärendet

I detta betänkande behandlas

dels proposition 1986/87:105 (industridepartementet) om träfiberprövning,

dels fyra motioner som har väckts med anledning av propositionen,

dels en motion från allmänna motionstiden år 1986 och – helt eller delvis – fem motioner från allmänna motionstiden år 1987, huvudsakligen angående användningen av returpapper.

Upplysningar i ärendet har inför utskottet lämnats dels av representanter för Svenska cellulos- och pappersbruksföreningen, dels av en företrädare för Svenska värmeverksföreningen. Skrivelser har inkommit från den förstnämnda föreningen och Sågverkens råvaruförening.

Sammanfattning

Utskottet anser att en fortsatt prövning av skogsindustrins och bränslesektorns träfiberanvändning erfordras och tillstyrker regeringens förslag till lag om träfiberråvara. Nu gällande provningsföreskrifter finns i byggnadslagen, vilken upphör att gälla den 1 juli 1987 i anslutning till att plan- och bygglagen och naturresurslagen träder i kraft. De nya bestämmelserna innebär att provningsskyldigheten i vissa avseenden begränsas.

Från de borgerliga partiernas sida avvisas lagförslaget. I en reservation (m, fp, c) hävdas att det inte behövs någon reglering av träfiberråvarans användning.

Enligt regeringens förslag skall returpapper inte omfattas av provningsskyldigheten i fortsättningen. En motion (vpk) med krav på att sådant papper skall förbli bland de provningspliktiga råvarorna avstyrks av utskottet men får stöd i en reservation (vpk). Enligt utskottets mening finns det ingen anledning att befara en ökad förbränning av insamlat returpapper. Motioner (s; fp; c; vpk) med förslag till åtgärder för att öka användningen av returpapper avstyrks av utskottet. Härvid hänvisas till att det inom pappersindustrin har fattats beslut om investeringar som kommer att leda till ökad förbrukning av returpapper. Vänsterpartiet kommunisternas företrädare föreslår i en reservation att en returpappersfond skall inrättas i syfte att stimulera pappersbrukens intresse för denna råvara.

Förslag

Regeringen föreslår – efter föredragning av industriminister Thage Peterson – att riksdagen antar förslag till lag om träfiberråvara.

Lagförslaget har granskats av lagrådet. Det återges som *bilaga* till detta betänkande (s. 18).

Huvudsakligt innehåll

I propositionen läggs fram förslag till en lag om träfiberråvara. Lagen avses ersätta de bestämmelser om provning av träfiberanvändning som finns i 136 a § byggnadslagen (1947:385), vilken upphör att gälla den 1 juli 1987. Med den nya lagen kommer provningsskyldigheten att begränsas i vissa avseenden. Tillstånd att använda träfiberråvara skall krävas för större skogsindustriella anläggningar och för anläggningar inom bränslesektorn med vissa undantag. Begreppet träfiberråvara föreslås få en något snävare definition.

Motionerna

De motioner som har väckts *med anledning av propositionen* är följande:

1986/87:N159 av Bertil Måbrink m. fl. (vpk), vari hemställs att riksdagen

1. avslår propositionens förslag om att regeringen skall kunna delegera träfiberprovningen till en förvaltningsmyndighet,

2. som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförs om behovet av produktion av papper baserat på inblandning av returpapper i Norrland,

3. hos regeringen begär förslag till returpappersfond i enlighet med motionens förslag,

4. beslutar att returpapper skall vara provningspliktig råvara enligt vad som i motionen anförts.

1986/87:N160 av Ivar Franzén m. fl. (c), vari hemställs att riksdagen

1. avslår proposition 1986/87:105 med förslag till lag om träfiberprovning i enlighet med vad som anförs i motionen,

2. beslutar, därest yrkandet ovan ej skulle vinna riksdagens bifall, att anta följande förslag till ändring i lydelsen av 3 § punkt 1:

Eldningsanläggning eller anläggning för framställning av trädbränsle om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 25 000 m³ fast mått per kalenderår.

1986/87:N161 av Hadar Cars m. fl. (fp), vari hemställs att riksdagen avslår proposition 1986/87:105.

1986/87:N162 av Erik Hovhammar m. fl. (m), vari hemställs att riksdagen

1. avslår regeringens förslag till lag om träfiberråvara,

2. som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförs angående energibeskattningen.

Den motion från allmänna motionstiden år 1986 som behandlas här är

NU 1986/87:40

1985/86:N410 av Börje Nilsson m. fl. (s), vari hemställs att riksdagen begär att regeringen, lämpligen genom statens industriverk, låter göra en prognos för industrins behov av fiberråvaror i framtiden och hur långt eldning med sådana produkter kan tillåtas utan att industrins utveckling störs av råvarubrist.

De motioner från allmänna motionstiden år 1987 som behandlas här är följande:

1986/87:Jo307 av Arne Andersson i Ljung m. fl. (m), såvitt gäller hemställan (6) att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om 136 a § bygglagen.

1986/87:N342 av Gunnar Nilsson m. fl. (s), vari hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om avsättningsmöjligheter för returpapper.

1986/87:N350 av Siw Persson (fp), vari hemställs att riksdagen hos regeringen begär en utredning om åtgärder för ökad användning av returpapper.

1986/87:N418 av Jan Hyttring (c) och Larz Johansson (c), vari hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen föreslås för ökad återanvändning av papper och plast.

1986/87:N419 av Birger Rosqvist (s) och Arne Andersson i Gamleby (s), vari hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om återvinning av returpapper.

Utskottet

Inledning

Enligt 136 a § byggnadslagen (1947:385) skall tillkomsten och lokaliseringen av industriell eller liknande verksamhet som är av avgörande betydelse för hushållningen med energi, träfiberråvara eller landets samlade mark- och vattentillgångar prövas av regeringen. Bestämmelser om prövning angående träfiberråvara infördes i lagen den 1 januari 1976 (prop. 1975/76:56, CU 1975/76:8, rskr. 1975/76:123). Till en början gällde denna prövning vid nyanläggning av sågverk med en viss minsta kapacitet, massafabriker, pappersbruk och fabriker för tillverkning av fiberskivor, spånskivor och plywood. Riksdagen beslöt år 1976 med anledning av en motion (s) i ärendet att utöka prövningsskyldigheten fr. o. m. den 1 juni 1976 till att – med vissa undantag – även omfatta utvidgning av verksamheten vid de angivna anläggningarna (CU 1975/76:17, rskr. 1975/76:278).

Införandet av prövningsplikten för dessa skogsindustriella anläggningar motiverades med att det ansågs nödvändigt att hålla tillbaka en ökad förbrukning av skogsråvara. Om skogsindustrin byggdes ut i en sådan omfattning att den i ett längre tidsperspektiv inte kunde förses med råvara i

tillräcklig utsträckning skulle betydande struktur- och sysselsättningsproblem kunna komma att uppstå.

Våren 1983 beslöt riksdagen att även användningen av träfiberråvara för eldningsändamål skulle kontrolleras (prop. 1982/83:167, CU 1982/83:32, rskr. 1982/83:359). Det befarades att den sedan slutet av 1970-talet ökande förbrukningen av träfiberråvara som bränsle kunde komma att försvåra skogsindustrins råvaruförsörjning. Sedan den 1 juli 1983 omfattas sålunda även anläggningar för framställning av träfiberbränsle (flis, pellets o. d.) och anläggningar för eldning med träfiberråvara av provningsskyldigheten.

I anslutning till att plan- och bygglagen (1987:10) och naturresurslagen (1987:12) träder i kraft den 1 juli 1987 upphör byggnadslagen att gälla. Huvuddelen av dess bestämmelser ersätts av föreskrifter i de två nya lagarna. I dessa finns ingen motsvarighet till bestämmelserna i byggnadslagen om användningen av träfiberråvara.

Enligt regeringens uppfattning är det dock nödvändigt att bibehålla provningen av skogsindustrins och bränslesektorns användning av denna råvara. I proposition 1986/87:105 föreslås därför att en lag om träfiberråvara skall stiftas. Motivet med denna är inte primärt att främja hushållning med landets totala tillgångar av skogsråvara, vilket anfördes som skäl när den nuvarande provningsskyldigheten för skogsindustriella anläggningar infördes. Behovet av långsiktig hushållning med skogsresurserna tillgodoses numera, menar regeringen, genom bestämmelserna i den skogsvårdslag (1979:429) som trädde i kraft år 1980. Syftet med den nu föreslagna lagen är (1 §) att motverka brister i skogsindustrins virkesförsörjning.

Utskottet behandlar i det följande först frågan om behovet av reglering av träfiberråvarans användning och tar därefter upp regeringens förslag till utformning av lagen i de delar som har föranlett motionssynpunkter.

Behovet av lagreglering, m. m.

Det anförts i propositionen att skogsindustrins kapacitet i vissa regioner är eller planeras bli utbyggd för en råvaruförbrukning som ligger på eller över gränsen för vad som är en möjlig försörjningsnivå inom regionen. Om utbyggnaden fortsätter i stor omfattning kan, menar regeringen, obalanser på virkesmarknaden uppkomma med utslagning av industrier som följd. Det befaras att dessa obalanser kan bli särskilt besvärande i Norrlandslänen. Störst synes enligt regeringen risken vara att sågverk i inlandet drabbas av råvarubrist vid utbyggnader av den kustlokaliserade massa- och pappersindustrin.

Den fortsatta provningen av bränslesektorns träfiberanvändning är, anför det, nödvändig för att inte tillförseln till skogsindustrin av industriellt förädlingsbara råvaror skall förhindras. Enligt regeringen är de volymer skogsavfall som kan komma fram vid nuvarande avverkningsnivåer i vissa regioner i stort sett intecknade genom de provningstillstånd som har meddelats för eldningsanläggningar och anläggningar för framställning av träfiberbränsle. Därmed finns risk för att anspråken i ökad utsträckning kommer att riktas mot industriråvara, så länge avverkningsnivån och arealerna för gallring inte ökar påtagligt.

Från de borgerliga partiernas sida yrkas samstämmigt avslag på regeringens förslag; någon reglering av träfiberråvarans användning anses inte behövlig. Råvarutillförseln till olika förbrukare bör, hävdar man, fritt få styras av marknadskrafterna.

Regeringens förslag är ett utslag av planekonomiskt tänkande, anför i motion 1986/87:N162 (m). Konkurrens är en samhällsekonomiskt önskvärd företeelse som inte bör regleras bort, uttalar motionärerna. De anser vidare att det är olyckligt att inhemska bränslen genom skattebefrielse gynnas i förhållande till importerade bränslen. Detta förhållande har enligt motionärerna skapat konkurrens mellan träfiberråvarans användning i skogsindustrin och i bränslesektorn. Energibeskattningen måste utformas så att den blir neutral i förhållande till olika slags bränslen. Endast uppenbara miljöfördelar bör kunna motivera nedsättning av energiskatten, anför motionärerna och föreslår ett riksdagsuttalande av denna innebörd.

I motion 1986/87:Jo307 (m) från allmänna motionstiden krävs att 136 a § byggnadslagen inte skall ersättas med några nya lagbestämmelser när denna lag upphör att gälla vid halvårsskiftet 1987. Motionärerna anser att de människor som är sysselsatta i skogsnäringen är bättre skickade att bedöma möjligheterna till råvaruförsörjning än statliga planeringsorgan.

Det är fel att tro att man på central nivå kan avgöra den optimala fördelningen av träfiberråvaran, sägs från folkpartiets sida i motion 1986/87:N161. Om marknadskrafterna tilläts verka och om en fri prisbildning får råda kommer råvaran att tillfalla den producent som har den största betalningsbenägenheten och som bäst kan utnyttja råvaran, heter det i motionen.

I centerns motion 1986/87:N160 anföras att fördelningen av skogsråvaran mellan olika användningsområden måste få avgöras av pris, kvalitet och efterfrågan inom ramen för en social och miljöanpassad marknadsekonomi. Enligt motionärerna kommer den nya lagen om träfiberprövning att leda till en sämre totalekonomi än om fri handel med virkesråvaran fick råda.

I sammanhanget tar utskottet även upp motion 1985/86:N410 (s) från allmänna motionstiden år 1986. Där begärs att regeringen skall låta utarbeta en prognos över industrins framtida behov av träfiberråvaror och över i vilken omfattning eldning med sådana produkter kan tillåtas utan att industrins utveckling störs av råvarubrist. Motionärerna hävdar att marknadsekonomiska instrument inte fungerar för träfiberråvaran, då pappersindustrin styrs av internationellt betingade konjunkturer medan energileverantörerna vanligen har en tryggad monopolställning.

Utskottet vill beträffande behovet av reglering av träfiberråvarans användning anföra följande.

Utskottet instämmer i regeringens uppfattning att en fortsatt reglering av denna råvara är erforderlig. Som anför i propositionen kan en alltför omfattande utbyggnad av skogsindustriella anläggningar leda till regionala obalanser på virkesmarknaden med åtföljande hårdnande konkurrens om råvarorna.

Sågverken är av väsentlig betydelse för näringslivet i bl. a. Norrlands inland. Även för skivindustrin gäller att flera anläggningar är lokaliserade till områden som är känsliga från sysselsättningssynpunkt, t. ex. Jämtland, norra

Värmland och Bergslagen. Enligt utskottets mening kan en försämrad råvaruförsörjning för dessa sågverk och skivfabriker, bl. a. till följd av de stora skogsbolagens starka ställning på virkesmarknaden, få omfattande konsekvenser för de berörda regionerna. Det är mot den bakgrunden nödvändigt, menar utskottet, att staten har kontroll över kapacitetsutvecklingen inom skogsindustrin i syfte att kunna motverka att bristsituationer på råvarumarknaden uppkommer. Att hävda att dessa råvaruproblem kan lösas om marknadsekonomin tillåts verka fritt kan knappast betecknas som ett socialt eller regionalpolitiskt ansvarstagande.

Utskottet finner det också angeläget att prövningen av bränslesektorns användning av träfiberråvara bibehålls. Av såväl energi- som skogsbrukspolitiska skäl är det värdefullt att denna råvara i viss utsträckning tas till vara för bränsleändamål. Detta får dock, som också sägs i propositionen, inte medföra att skogsindustrins råvaruförsörjning hotas. Bränslesektorns träfiberraförsörjning bör i första hand avse sådana produkter som inte har någon industriell användning.

Av vad som här har anförts framgår att utskottet avstyrker motionsyrkandena om avslag på propositionen. Med hänsyn till lagförslaget anser utskottet vidare att motion 1985/86:N410 (s) med krav på en utredning om skogsindustrins behov av träfiberråvaror inte bör föranleda något riksdagsinitiativ. Utskottet förutsätter härvidlag att statens industriverk – i erforderlig utsträckning i samarbete med statens energiverk – följer utvecklingen inom detta område. Även denna motion avstyrks alltså.

Vad beträffar yrkandet i motion 1986/87:N162 (m) om energibeskattningen vill utskottet påpeka att riksdagen i april 1987 på förslag av skatteutskottet (SkU 1986/87:30) har avslagit ett antal motioner om principerna för beskattningen på energiområdet. Skatteutskottet hänvisade till att man hade erfårit att det inom regeringskansliet pågick överväganden om uppläggningsen och inriktningen av kommande utredningsarbete rörande bl. a. principerna för den framtida energibeskattningen. Härvid erinrade skatteutskottet om att riksdagen våren 1986 hade uttalat (SkU 1985/86:38, rskr. 1985/86:364) att en utvärdering av principerna för beskattningen av energi borde genomföras. Skatteutskottet förutsatte att detta uttalande skulle komma att beaktas i samband med övervägandena kring det förestående utredningsarbetet.

En motion (c) med krav på en parlamentarisk skatteberedning följdes upp i en reservation (c). Där anfördes att energibeskattningen även i fortsättningsen borde utformas från främst energipolitiska utgångspunkter. I ett särskilt yttrande (m, fp) sadcs att det finns skäl som talar för en omfördelning av energiskatterna från företagen till konsumtionen. Därför borde frågan om mervärdebeskattnings av energi tas upp på nytt. Dessa partiers företrädare i skatteutskottet förutsatte att regeringen prövar denna fråga vid uppläggningsen av den kommande utredningen.

Regeringen har i dagarna framlagt proposition 1986/87:159 om vissa utgångspunkter för energisystemets omställning, vilken planeras bli behandlad av riksdagen under hösten 1987. I propositionen säger föredraganden – miljö- och energiminister Birgitta Dahl – att energiskattefrågorna lämpligen kan tas upp av den kommitté med parlamentarisk sammansättning som avses bli tillkallad för att utreda frågor om de indirekta skatterna.

Enligt utskottets mening bör synpunkterna i motion 1986/87:N162 (m) angående energibeskattningen inte föranleda någon åtgärd från riksdagens sida. I likhet med skatteutskottet hänvisar näringsutskottet till det aviserade utredningsarbetet. Yrkandet avstyrks sålunda.

NU 1986/87:40

Prövningspliktiga råvaror, m. m.

Regeringen föreslår att prövningsskyldigheten enligt lagen (2 §) skall omfatta rundvirke och sådana råvaror som härrör från rundvirke. Med dessa råvaror avses dels spån, ribb och avkap som uppstår då stockarna sågas, dels flis och det spån som uppkommer vid hyvling.

Förslaget innebär en viss begränsning av prövningsplikts omfattning jämfört med nu gällande bestämmelser. Med den föreslagna lagen kommer sålunda grenar, kvistar och toppar samt klen röjningsvirke att från den 1 juli 1987 undantas från prövningsskyldigheten. Av regeringens förslag följer också att prövningen i fortsättningen inte kommer att omfatta returpapper samt de bearbetade bränslena träpulver, pellets och briketter.

Vänsterpartiet kommunisterna riktar i motion 1986/87:N159 kritik mot att returpapper inte föreslås bli kvar bland prövningspliktiga råvaror. Enligt motionärerna är det av såväl hushållnings- som energiskäl väsentligt att returpapperet återanvänds och inte eldas upp. I motionen begärs därför att returpapper skall omfattas av träfiberprövningen. För eldningsanläggningar som utnyttjar returpapper borde tillstånd krävas när man eldar mer än 100 ton returpapper per år.

Enligt regeringen tyder erfarenheterna från den hittillsvarande prövningen inte på att massa- och pappersindustrin har hindrats av avfallsförbränningsanläggningar från att försörja sig med tillräckliga volymer returpapper. Regeringen menar därför att returpapper kan undantas från prövningsplikten.

Utskottet har inget att erinra mot regeringens förslag till avgränsning av vilka råvaror som skall vara prövningspliktiga. Motionärernas oro för att returpapper i fortsättningen delvis kommer att eldas upp delas inte av utskottet. Returpapper betraktas allmänt som en industriell råvara och inte som ett bränsle. En företrädare för Svenska värmeverksföreningen har inför utskottet framhållit att man från värmeverkens sida inte har någon ambition att elda upp insamlat returpapper. Utskottet tillstyrker alltså lagförslaget i nu berörd del. Motion 1986/87:N159 (vpk) avstyrks såvitt här är i fråga.

I denna motion framställs också två yrkanden med syfte att öka den industriella förbrukningen av returpapper. Motionärerna hävdar att det inte finns någon pappersfabrik i Norrland som använder returpapper i sin produktion. De anser mot den bakgrunden att det vid Svenska Cellulosa AB:s anläggning i Ortvikén utanför Sundsvall bör påbörjas en tillverkning av papper baserad på inblandning av returpapper. I motionen föreslås ett riksdagsuttalande av denna innebörd.

Motionärerna anser vidare att en returpappersfond bör inrättas. Fonden skulle finansieras genom en avgift på papperstillverkningen. Enligt förslaget skulle bidrag lämnas från fonden till företag som investerar i anläggningar för

returpappersanvändning. Det begärs i motionen att regeringen skall lägga fram förslag om inrättande av en sådan fond.

Motioner med krav på åtgärder för att öka användningen av returpapper har också avlämnats under den allmänna motionstiden. Dessa yrkanden har till viss del sin bakgrund i att lagren av insamlade tidningar under år 1986 ökade relativt kraftigt.

Regeringen bör, anför i motion 1986/87:N342 (s), låta utreda industrins långsiktiga behov av bl. a. returpapper och vidta erforderliga åtgärder för att skapa balans mellan tillgång och efterfrågan på returpapper och andra återvinningsprodukter. I motion 1986/87:N419 (s) hävdas att staten genom såväl stimulanser som uppställande av villkor för pappersindustrin kan uppnå en bättre styrning av förbrukningen av returpapper. Liknande synpunkter framförs i motion 1986/87:N350 (fp). Där krävs att en utredning skall tillsättas med uppgift att föreslå åtgärder som stimulerar användningen av returpapper. Det finns, sägs i motion 1986/87:N418 (c), all anledning att ställa krav på maximal användning av returpapper vid de pappersbruk som har fått tillstånd för sådan förbrukning. Av de pappersbruk som i fortsättningen får tillstånd för papperstillverkning borde det vidare krävas en ökad returpappersanvändning.

Riksdagen beslöt år 1975 om olika åtgärder som syftade till att en ökad återvinning och ett bättre omhändertagande av avfall skulle uppnås (prop. 1975:32, JoU 1975:10, rskr. 1975:161). Bl. a. bestämdes det att en obligatorisk insamling av pappersavfall i form av tidningar och tidskrifter skulle påbörjas. Enligt riksdagens beslut borde pappersinsamlingen vara fullt genomförd före år 1980 i alla de delar av landet där sådan insamling är praktiskt genomförbar och motiverad.

Svenska renhållningsverksföreningen uppger att tidningsinsamling förekommer i ca 250 av landets 284 kommuner. Det beräknas att ungefär 50 % av de svenska hushållens förbrukning av tidningar och tidskrifter återvinns.

Enligt beräkningar av Svenska cellulos- och pappersbruksföreningen insamlades år 1986 ca 800 000 ton returpapper. Härav avsåg ca 330 000 ton tidningar och tidskrifter. Insamling från hushållen svarade för ca 80 % av denna mängd. Tidningsinsamlingen från hushållen ökade från år 1984 till år 1985 med ca 11 %. Under år 1986 ökade insamlingen med ytterligare 9 %.

Pappersindustrins förbrukning av returpapper i form av tidningar och tidskrifter uppgick år 1986 till ca 344 000 ton, vilket var en minskning med ca 14 000 ton jämfört med året innan. Nedgången i förbrukningen förklaras enligt Svenska cellulos- och pappersbruksföreningen av att pappersindustrin i början av år 1986 till följd av minskad efterfrågan på papper genomförde vissa produktionsinskränkningar. Till följd bl. a. härav ökade lagren av insamlade tidningar under år 1986. Enligt föreningen har lagertillväxten också sin förklaring i att insamlingen från hushållen ökade mer än vad som hade förutsetts.

Tidningspappersbruket Hylte Bruks AB har i april 1987 beslutat att investera i en fjärde tidningspappersmaskin. Råvaran för denna tillverkning, som enligt planerna skall starta år 1989, skall till stor del utgöras av returpapper. Även Fiskeby Board AB och Holmens Bruk AB har fattat beslut om att öka användningen av returpapper.

Miljö- och energiminister Birgitta Dahl besvarade nyligen i riksdagen en interpellation (1986/87:236) av andre vice talman Karl Erik Eriksson (fp) om användningen av returpapper. Statsrådet framhöll att insamlingen av returpapper är värdefull utifrån både miljö- och naturresurssynpunkt. Insamlingen har medfört att efterfrågan på skogsråvaran har kunnat hållas tillbaka samtidigt som avfallsmängderna har minskats. Hon påpekade också att användningen av returpapper kan minska behovet av energi. Miljö- och energiministern sade sig inte finna någon anledning till oro för att det insamlade papperet inte skulle kunna tas om hand av pappersindustrin. Härvid refererades till överläggningar hon under våren 1987 hade haft med representanter för denna industri. Statsrådet förklarade dock att hon avsåg att även i fortsättningen följa utvecklingen noggrant.

Även i den här aktuella propositionen om träfiberprövning påpekas att användningen av returpapper är angelägen av hushållnings- och miljöskäl. Föredraganden – industriminister Thage Peterson – säger sig förvänta att massa- och pappersindustrin gör sådana investeringar för returpappershantering att det finns avsättning för insamlat papper. Det aviseras i propositionen att statens industriverk kommer att få i uppdrag att i samråd med statens naturvårdsverk utreda formerna för returpappersanvändning och särskilt följa utvecklingen inom området.

Den industriella användningen av returpapper är enligt utskottets mening värdefull i många avseenden, inte minst från energi- och naturresurssynpunkt. En viktig förutsättning för att denna angelägna återvinning skall kunna bedrivas och utvecklas i positiv riktning är dock att de insamlade volymerna kan avsättas inom pappersindustrin. I annat fall finns risk för att hushållens motivation för att delta i insamlingsarbetet kan komma att försvagas.

Med hänsyn till de investeringsbeslut som har fattats inom pappersindustrin – bl. a. av Hylte Bruks AB – för att öka användningen av returpapper delar utskottet dock inte motionärernas farhågor för att insamlat returpapper inte kommer till industriell användning. Den ökning av returpapperslagren som skedde under år 1986 torde sålunda vara av tillfällig karaktär.

Utskottet anser emellertid att det finns anledning att kontinuerligt följa utvecklingen inom detta område. Härvid noterar utskottet det uppdrag till statens industriverk som har aviserats i propositionen.

Enligt utskottets mening bör här behandlade motionsyrkanden mot denna bakgrund inte föranleda något riksdagsinitiativ. Detta gäller sålunda även yrkandet i motion 1986/87:N159 (vpk) angående etablering av en papperstillverkning i Ortviken baserad på inblandning av returpapper. Motionärernas påpekande att det inte finns något pappersbruk i Norrland som utnyttjar returpapper torde avse tillverkning av tidningspapper. Enligt vad utskottet har erfarit används dock returpapper för annan tillverkning vid norrländska pappersbruk.

Enligt nu gällande bestämmelser inträder provningsskyldigheten för eldningsanläggningar och anläggningar för framställning av trädbränsle när användningen av träfiberråvara uppgår till minst 10 000 m³ fast mått per kalenderår.

Vid nyetablering av skogsindustriella anläggningar utom vad gäller sågverk är provningsskyldigheten generell och inte knuten till någon uttalad provningsgräns. När verksamheten utökas föreligger provningsplikt i allmänhet om ökningen per kalenderår överstiger 10 000 m³ fast mått.

Enligt regeringens lagförslag (3 §) skall provningsgränsen för bränslesektorn bibehållas på oförändrad nivå, dvs. 10 000 m³. För skogsindustriella anläggningar föreslås att endast de som årligen förbrukar minst 200 000³ fast mått träfiberråvara skall vara provningspliktiga. Med denna gräns kommer enligt regeringen provningen för skogsindustrins del att främst omfatta massa- och pappersindustrin samt de ca 20 största sågverken i landet.

Enligt 3 § skall regeringen kunna medge undantag från provningsskyldigheten. Om riksdagen antar lagförslaget avser regeringen att tillåta användare inom skogsindustrin att öka den årliga användningen av råvara med upp till 10 000 m³ fast mått utan föregående provning.

Från centerns sida riktas i motion 1986/87:N160 kritik mot den föreslagna provningsgränsen för bränslesektorn. I motionen begärs, för det fall att motionärernas yrkande om avslag på propositionen inte vinner riksdagens gillande, att provningsgränsen för eldningsanläggningar och anläggningar för framställning av trädbränsle skall höjas till 25 000 m³. En sådan gräns skulle, heter det, stimulera till en friare trädbränslehantering än om regeringens förslag skulle bifallas.

Enligt utskottets mening bör provningen av råvaruförbrukningen inom skogsindustrin begränsas till de anläggningar som har betydelse för industrins råvaruförsörjning och som avsevärt kan påverka den regionala virkesbalansen. Mot denna bakgrund tillstyrks förslaget till provningsgräns för de skogsindustriella anläggningarna.

Utskottet anser inte att det finns någon anledning att begränsa den nuvarande provningsplikten för eldningsanläggningar och anläggningar för framställning av trädbränsle. Som tidigare nämnts är syftet med lagen att motverka brister i skogsindustrins råvaruförsörjning. Regeringens förslag tillstyrks sålunda även vad beträffar bränslesektorn. Av detta följer att här behandlad del av motion 1986/87:N160 (c) avstyrks.

Utskottet föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till utformning av 3 § såvitt nu är i fråga med den mindre ändring av redaktionell karaktär som framgår av bilaga.

Prövningsinstans

I motsats till vad som gäller för den nuvarande tillståndsgivningen enligt 136 a § byggnadslagen föreslås i propositionen att regeringen skall kunna delegera tillståndsprövningen till en förvaltningsmyndighet. Ett bemyndigande till detta finns i 3 § i lagförslaget.

Regeringen meddelar att den om riksdagen godtar förslaget ämnar uppdra

åt statens industriverk att ansvara för tillståndsgivningen beträffande bränslesektorn. Prövningen av skogsindustrins träfiberanvändning avses ligga kvar hos regeringen.

Det anförs i propositionen att det inte erfordras några övergripande överväganden vid prövningen av bränslesektorns råvaruanvändning. Tillståndsprövningen skall göras, sägs det, mot bakgrund av förhållanden som statens industriverk har till uppgift att bevaka, t. ex. industrins omvandling och tillväxt samt den regionala utvecklingen. Regeringen framhåller också att verket har kännedom om förhållandena inom skogsindustrins olika branscher.

I motion 1986/87:N159 (vpk) yrkas avslag på regeringens förslag i denna del. Enligt motionärerna bör tillståndsgivningen i sin helhet ligga hos regeringen, eftersom prövningen ofta är förenad med bedömningar av politisk natur.

Utskottet finner regeringens motivering för delegering av tillståndsprövningen övertygande och avstyrker det aktuella yrkandet.

Riksdagen bör anta regeringens förslag till utformning av nu berörd del av 3 §, dock med den redaktionella ändring som redovisas i bilaga.

Övriga delar av lagförslaget

Lagförslaget innehåller i övrigt bestämmelser om bl. a. återkallelse av tillstånd samt tillsyn och påföljder. Enligt förslaget skall ett tillstånd som inte utnyttjas kunna inskränkas eller upphävas. Beträffande tillsynen över lagbestämmelserna och de beslut som meddelas med stöd av lagen redovisas det i propositionen att regeringen, om lagen antas av riksdagen, avser att uppdraga åt skogsvårdsstyrelserna att utöva tillsynen. Förslaget är också förenat med vissa övergångsbestämmelser. Här sägs bl. a. att de nuvarande föreskrifterna om förvaltningsenheter skall upphöra att gälla vid årsskiftet 1987-1988. Med förvaltningsenhet menas tillverkningsenheter som är förvaltningsmässigt sammanhållna, t. ex. inom bolag, koncern eller ekonomiska föreningar. Enligt nu gällande bestämmelser kan råvaruförbrukningen inom en förvaltningsenhet fritt fördelas om mellan de olika tillverkningsenheter. Någon sådan möjlighet föreslås sålunda inte i den nya lagen annat än under en övergångsperiod av sex månader.

Utskottet har inget att erinra mot regeringens förslag och tillstyrker alltså lagförslaget i de övriga delar som inte har behandlats tidigare.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *avslag på propositionen, m. m.*
att riksdagen
 - a) avslår motion 1986/87:Jo307 yrkande 6, motion 1986/87:N160 yrkande 1, motion 1986/87:N161 och motion 1986/87:N162 yrkande 1,
 - b) avslår motion 1985/86:N410.
2. beträffande *energibeskattningen*
att riksdagen avslår motion 1986/87:N162 yrkande 2.

3. beträffande *prövningspliktiga råvaror*

att riksdagen med bifall till proposition 1986/87:105 i ifrågavarande del och med avslag på motion 1986/87:N159 yrkande 4 antar förslag till lag om träfiberråvara i vad avser 2 § enligt bilaga.

4. beträffande *användning av returpapper*

att riksdagen avslår motion 1986/87:N159 yrkandena 2 och 3 och motionerna 1986/87:N342, 1986/87:N350, 1986/87:N418 och 1986/87:N419,

5. beträffande *prövningspliktiga anläggningar*

att riksdagen med anledning av proposition 1986/87:105 i ifrågavarande del och med avslag på motion 1986/87:N160 yrkande 2 antar förslag till lag om träfiberråvara i vad avser 3 § första stycket 1 enligt *utskottets förslag* i bilaga.

6. beträffande *prövningsinstans*

att riksdagen med anledning av proposition 1986/87:105 i ifrågavarande del och med avslag på motion 1986/87:N159 yrkande 1 antar förslag till lag om träfiberråvara i vad avser 3 § första stycket i övrigt enligt *utskottets förslag* i bilaga.

7. beträffande *lagförslaget i övrigt*

att riksdagen med bifall till proposition 1986/87:105 i ifrågavarande del antar förslag till lag om träfiberråvara i övrigt enligt bilaga.

Stockholm den 25 maj 1987

På näringsutskottets vägnar

Nils Erik Wååg

Närvarande: Nils Erik Wååg (s), Christer Eirefelt (fp), Erik Hovhammar (m), Rune Jonsson (s), Ivar Franzén (c), Wivi-Anne Radesjö (s), Sten Svensson (m), Birgitta Johansson (s), Hadar Cars (fp), Bo Finnkvist (s), Per-Ola Eriksson (c), Per-Richard Molén (m), John Andersson (vpk), Leo Persson (s) och Olavi Viitanen (s).

Reservationer

1. Avslag på propositionen, m. m. (mom. 1)

Christer Eirefelt (fp), Erik Hovhammar (m), Ivar Franzén (c), Sten Svensson (m), Hadar Cars (fp), Per-Ola Eriksson (c) och Per-Richard Molén (m) anser

dels att den del av utskottets yttrande som börjar på s. 5 med "Utskottet instämmer" och slutar på s. 6 med "avstyrks alltså" bort ha följande lydelse:

Utskottet kan inte finna några bärande motiv för den föreslagna lagen om träfiberråvara. Tvärtom anser utskottet med instämmande i vad som sägs i de borgerliga motionerna att lagförslaget är enbart ett uttryck för regeringens kända regleringsiver.

I en marknadsekonomi med fri konkurrens och fri prissättning bestäms

priset på en vara av utbud och efterfrågan. Såväl teori som praktik visar, menar utskottet, att regleringar eller andra ingrepp som rubbar denna balans i allmänhet leder till välfärdsförluster.

Utskottet finner alltså att regeringens lagförslag bör avvisas. När byggnadslagen upphör den 1 juli 1987 bör föreskrifterna i nämnda lag angående användning av träfiberråvaran inte ersättas av några nya lagbestämmelser. Med det sagda tillstyrker utskottet motionerna 1986/87:Jo307 (m), 1986/87:N162 (m) och 1986/87:N160 (c) i berörda delar samt motion 1986/87:N161 (fp). Av vad som här har anförts följer att utskottet inte anser att någon utredning om skogsindustrins behov av träfiberråvara som föreslås i motion 1985/86:N410 (s) är motiverad. Detta yrkande avstyrks således.

dels att utskottet under 1 bort hemställa

1. beträffande *avslag på propositionen, m. m.*

att riksdagen

a) med bifall till motion 1986/87:Jo307 yrkande 6, motion 1986/87:N160 yrkande 1, motion 1986/87:N161 och motion 1986/87:N162 yrkande 1 avslår proposition 1986/87:105,

b) (= utskottet).

2. Energibeskattningen (mom. 2)

Erik Hovhammar, Sten Svensson och Per-Richard Molén (alla m) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 7 som börjar med "Enligt utskottets" och slutar med "avstyrks sålunda" bort ha följande lydelse:

Med instämmande i vad som anförts i motion 1986/87:N162 (m) menar utskottet att olika energikällor bör få konkurrera på lika villkor. Energiskattetsatserna bör därför i princip vara energilikformiga. Nedsättning av energiskatten bör endast kunna göras för klart miljövänliga energikällor.

Den nuvarande energibeskattningen uppfyller inte dessa riktlinjer, främst med avseende på att inhemska bränslen är skattebefriade. Denna skattesubvention har stimulerat efterfrågan på dessa bränslen, vilket har fått till följd att priserna på vissa träfiberråvaror har stigit kraftigt i pris. Skogsindustrins konkurrensmöjligheter har därmed försämrats.

Utskottet anser bl. a. mot denna bakgrund att mervärdebeskattning bör införas på energiområdet. Därmed skulle den konkurrensutsatta industrin i energibeskattningshänseende komma att likställas med ett betydande antal utländska konkurrenter som helt eller delvis kan avlyfta energiskattebördan. Utskottet förutsätter att frågan om införande av mervärdeskatt på energi kommer att behandlas i det förestående utredningsarbetet.

Riksdagen bör genom ett uttalande ansluta sig till vad utskottet här har anfört. Därmed blir motion 1986/87:N162 (m) tillgodosedd såvitt här är i fråga.

dels att utskottet under 2 bort hemställa

2. beträffande *energibeskattningen*

att riksdagen med bifall till motion 1986/87:N162 yrkande 2 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

3. Energibeskattningen (mom. 2)

NU 1986/87:40

Ivar Franzén (c) och Per-Ola Eriksson (c) anser att den del av utskottets yttrande på s. 7 som börjar med "Enligt utskottets" och slutar med "avstyrks sålunda" bort ha följande lydelse:

Enligt utskottets mening bör energibeskattningen utformas främst från energi- och miljöpolitiska utgångspunkter, inte utifrån rent fiskala överväganden. Energiskatterna är ett viktigt instrument för att trygga omställningen av energisystemet mot en effektivare energianvändning och utnyttjande av inhemska förnybara energikällor. I motsats till vad som sägs i motion 1986/87:N162 (m) anser utskottet att inhemska bränslen skall vara skattebefriade. Det bör också gälla för alternativa drivmedel som är baserade på inhemska råvaror. I övrigt menar utskottet att importerade miljökrävande energikällor som olja och kol skall ha en energilikformig beskattning och att skatten på importerade miljövänliga energikällor som naturgas skall sättas lägre än vad en allmänt energilikformig beskattning skulle motivera.

Enligt utskottets mening bör dock riksdagen inte nu göra något uttalande i denna fråga. I likhet med skatteutskottet hänvisar näringsutskottet till den förestående utredningen om bl. a. energibeskattningen. Av det sagda följer att utskottet inte kan ställa sig bakom det aktuella kravet i motion 1986/87:N162 (m). Yrkandet avstyrks följaktligen.

4. Prövningspliktiga råvaror (mom. 3)

John Andersson (vpk) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 7 som börjar med "Utskottet har" och slutar med "i fråga" bort ha följande lydelse:

Regeringen utgår från att insamlat returpapper inte kommer att eldas upp. Detta är ett kortsiktigt antagande baserat på nu gällande oljepriser. Vid en inte alltför kraftig uppgång av dessa priser torde dock vissa kommuner komma att överväga att börja utnyttja returpapperet som ett bränsle. Som anføres i motion 1986/87:N159 (vpk) är returpapper en industriell råvara som inte skall förbrukas i förbränningsanläggningar.

Utskottet delar därför motionärernas uppfattning att returpapper skall ingå bland de prövningspliktiga råvarorna. Riksdagen bör med anledning av här berörd del av denna motion hemställa hos regeringen om ett förslag till komplettering av lagen om träfiberråvara så att även användning av returpapper blir föremål för prövning. Förslaget bör framläggas för riksdagen under hösten 1987 så att lagändringen kan genomföras från årsskiftet 1987-1988. I avvaktan på denna komplettering tillstyrker utskottet regeringens lagförslag i nu aktuell del.

dels att utskottet under 3 bort hemställa

3. beträffande *prövningspliktiga råvaror*

att riksdagen med anledning av proposition 1986/87:105 i ifrågavarande del och motion 1986/87:N159 yrkande 4

a) antar förslag till lag om träfiberråvara i vad avser 2 § enligt bilaga.

b) hos regeringen hemställer om förslag till lagändring i enlighet med vad utskottet anført.

John Andersson (vpk) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 9 som börjar med "Den industriella" och slutar med "norrländska pappersbruk" bort ha följande lydelse:

Den kraftiga uppbyggnaden av returpapperslager under år 1986 visar enligt utskottets mening på att åtgärder erfordras för att öka användningen av detta avfall. I annat fall finns det risk för att hushållens motivation för att delta i detta insamlingsarbete kan komma att försvagas avsevärt. Det skulle vara en olycklig utveckling ur olika aspekter, inte minst från energi- och naturressurssynpunkt.

Utskottet ansluter sig därför till kravet i motion 1986/87:N159 (vpk) på att en returpappersfond skall inrättas. Med en sådan fond skulle uppbyggnaden av ytterligare produktionskapacitet inom pappersindustrin för omhändertagande av returpapper kunna stimuleras. Som föreslås i motionen bör fonden byggas upp genom en avgift på papperstillverkningen. I ett senare skede, när erforderlig kapacitet har uppnåtts, kan avgiften slopas eller användas för miljöförbättrande och energibesparande åtgärder inom pappersbranschen. Regeringen bör alltså, menar utskottet, förelägga riksdagen ett förslag om inrättande av en returpappersfond i enlighet med vad som föreslås i motion 1986/87:N159 (vpk). Motionen tillstyrks sålunda såvitt nu är i fråga.

Det andra här berörda yrkandet i denna motion, angående etablering av en papperstillverkning i Ortvikén baserad på inblandning av returpapper, har utskottet inte funnit anledning att ställa sig bakom. Den föreslagna returpappersfonden syftar självfallet till att öka användningen av returpapper även i Norrland. Motionärernas uppgift att det inte finns något norrländskt pappersbruk som utnyttjar returpapper torde avse tillverkning av tidningspapper. Enligt vad utskottet har erfarit används dock returpapper för annan papperstillverkning i Norrland.

Riksdagen bör genom ett tillkännagivande till regeringen ansluta sig till vad utskottet här har anfört. Ett sådant uttalande skulle i inte oväsentlig utsträckning tillgodose de motioner från allmänna motionstiden som behandlas här.

dels att utskottet under 4 bort hemställa

4. *beträffande användning av returpapper*

att riksdagen med bifall till motion 1986/87:N159 yrkande 3 och med anledning av motion 1986/87:N159 yrkande 2 och motionerna 1986/87:N342, 1986/87:N350, 1986/87:N418 och 1986/87:N419 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

Underförutsättning av avslag på reservation 1

Ivar Franzén (c) och Per-Ola Eriksson (c) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 10 som börjar med "Enligt utskottets" och slutar med "av bilaga" bort ha följande lydelse:

Utskottet har i det föregående avstyrkt regeringens förslag till lag om träfiberprövning. För den händelse riksdagen inte skulle följa denna linje ansluter sig utskottet till förslaget i motion 1986/87:N160 (c) om att prövningsgränsen för bränslesektorn skall fastställas till 25 000 m³ fast mått per kalenderår. Denna gräns för prövningsplikten har också föreslagits av den arbetsgrupp inom industridepartementet som har utarbetat underlaget för propositionen.

Den av regeringen föreslagna gränsen – 10 000 m³ – är enligt utskottets mening alltför snäv. Som tidigare har framhållits från centerns sida medför i allmänhet en ökad användning av skogsråvaror för energiändamål att skogsindustrins råvarutillgångar ökar genom att tillgänglig råvara då kommer att tas till vara på ett bättre sätt.

Utskottet föreslår sålunda under angiven förutsättning att riksdagen godtar den uttormning av 3 § såvitt nu är i fråga som anges i motion 1986/87:N160 (c) och som med en ändring av redaktionell karaktär framgår av det alternativa förslag som redovisas i hemställan.

dels att utskottet under 5 bort hemställa

5. beträffande *prövningspliktiga anläggningar*

att riksdagen med anledning av proposition 1986/87:105 i ifrågavarande del och med bifall till motion 1986/87:N160 yrkande 2 antar det i propositionen framlagda förslaget till lag om träfiberråvara i vad avser 3 § första stycket 1 enligt *alternativt förslag* i det följande:

Regeringens förslag

1. Eldningsanläggning eller anläggning för framställning av trädbränsle om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 10 000 m³ fast mått per kalenderår.

Alternativt förslag

1. eldningsanläggning eller anläggning för framställning av trädbränsle om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 25 000 m³ fast mått per kalenderår.

7. Prövningsinstans (mom. 6)

John Andersson (vpk) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 11 som börjar med "Utskottet finner" och slutar med "i bilaga" bort ha följande lydelse:

Utskottet ansluter sig på denna punkt till vad som anförs i motion 1986/87:N159 (vpk). Det kan inte vara rimligt att bedömningsfrågor av politisk karaktär skall delegeras till en förvaltningsmyndighet. Detta har också statens industriverk framhållit i sitt remissvar på den promemoria som har legat till grund för propositionen.

Utskottet tillstyrker alltså det aktuella yrkandet i nämnda motion och framlägger förslag om den ändring i nu berörd del av 3 § som är påkallad.

NU 1986/87:40

dels att utskottet under 6 bort hemställa

6. beträffande *prövningsinstans*

att riksdagen med anledning av proposition 1986/87:105 i ifrågavarande del och med bifall till motion 1986/87:N159 yrkande 1 antar det i propositionen framlagda förslaget till lag om träfiberråvara i vad avser 3 § första stycket i övrigt enligt *alternativt förslag* i det följande:

Regeringens förslag

3 § I följande typer av anläggningar får träfiberråvara inte användas utan tillstånd av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

— — —
2. Skogsindustriell anläggning om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 200 000 m³ fast mått per kalenderår.

Alternativt förslag

3 § Träfiberråvara får inte utan tillstånd av regeringen användas i

— — —
2. skogsindustriell anläggning om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 200 000 m³ fast mått per kalenderår.

Särskilt yttrande

Lagförslaget (momenten 3 och 5–7)

Christer Eirefelt (fp), Erik Hovhammar (m), Sten Svensson (m), Hadar Cars (fp) och Per-Richard Molén (m) anför:

Vi har inledningsvis yrkat avslag på regeringens lagförslag i sin helhet. Mot den bakgrunden har vi inte funnit anledning att lämna synpunkter på utformningen av enskilda lagbestämmelser. Vi har därför avstått från att ta ställning vid utskottets behandling av frågor rörande prövningspliktiga råvaror, prövningspliktiga anläggningar, prövningsinstans och lagförslaget i övrigt.

Förslag till Lag om träfiberråvara

Härigenom föreskrivs följande.

NU 1986/87:40

Bilaga

Regeringens förslag

Utskottets förslag

1 § Denna lag är tillämplig på användningen av träfiberråvara. Lagens syfte är att motverka brister inom skogsindustrins råvaruförsörjning.

2 § Med träfiberråvara avses i denna lag

1. rundvirke,
2. sådan råvara som härrör från rundvirke.

Bark utgör inte träfiberråvara.

3 § I följande typer av anläggningar får träfiberråvara inte användas utan tillstånd av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

1. Eldningsanläggning eller anläggning för framställning av trädbränsle om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 10 000 m³ fast mått per kalenderår.

2. Skogsindustriell anläggning om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 200 000 m³ fast mått per kalenderår.

Regeringen får meddela föreskrifter om undantag från kravet på tillstånd för sådana fall där prövning inte bedöms nödvändig för att tillgodose syftet med denna lag.

4 § Ett tillstånd skall avse användning av en viss mängd träfiberråvara per kalenderår. Tillståndet får förses med villkor.

5 § Om ett tillstånd under de tre senast förflutna kalenderåren genomsnittligt har utnyttjats mindre än till 75 procent får tillståndet inskränkas, dock ej mer än till vad som motsvarar den förväntade framtida användningen. Har verksamheten vid anläggningen lagts ner får tillståndet upphävas.

Beslut enligt denna paragraf meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

6 § Tillsynen över efterlevnaden av denna lag samt föreskrifter och villkor som har meddelats med stöd av lagen utövas av den myndighet som regeringen bestämmer (tillsynsmyndigheten).

7 § På begäran av tillsynsmyndigheten skall innehavaren av en anläggning

1. lämna myndigheten de upplysningar och tillhandahålla de handlingar som behövs för tillsynens utövande, och

2. ge myndigheten tillträde till anläggningen i den omfattning som behövs för tillsynens utövande.

3 § Träfiberråvara får inte utan tillstånd av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer användas i

1. eldningsanläggning eller anläggning för framställning av trädbränsle om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 10 000 m³ fast mått per kalenderår.

2. skogsindustriell anläggning om användningen av träfiberråvara uppgår till minst 200 000 m³ fast mått per kalenderår.

8 § Om en begäran enligt 7 § inte följs får tillsynsmyndigheten vid vite förelägga innehavaren att fullgöra sin skyldighet.

9 § Tillsynsmyndighetens beslut enligt 7 och 8 §§ får överklagas hos kammar-rätten genom besvär.

10 § Den som uppsåtligt eller av oaktsamhet använder träfiberråvara utan behövtillstånd eller bryter mot föreskrift eller villkor som har meddelats med stöd av denna lag skall dömas till böter eller fängelse i högst sex månader.

11 § Brott som avses i 10 § får åtalas av allmän åklagare endast om brottet har anmälts till åtal av tillsynsmyndigheten.

Övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 1987.

2. För anläggningar som omfattas av 3 §, där verksamheten vid lagens ikraftträdande bedrivs med tillstånd enligt 136 a § byggnadslagen (1947:385), skall tillstånd och villkor som har meddelats enligt sistnämnda lag i tillämpliga delar anses som meddelade enligt den nya lagen.

3. I anläggningar som omfattas av 3 §, där verksamheten vid lagens ikraftträdande bedrivs utan tillstånd enligt 136 a § byggnadslagen (1947:385), får verksamheten bedrivas utan tillstånd så länge användningen av träfiberråvara inte överstiger användningen under basåret. Med basår avses det av åren 1973, 1974 och 1975 då användningen vid anläggningen var högst. Vid anläggningar för framställning av trädbränsle och vid eldningsanläggningar avses med basår dock det av åren 1980, 1981 och 1982 då användningen vid anläggningen var högst. I dessa anläggningar får dock verksamheten, intill utgången av år 1987, bedrivas utan tillstånd så länge användningen av träfiberråvara inte överstiger användningen under basåret med mer än 5 000 m³ fast mått.

4. Föreskrifterna i 136 a § byggnadslagen (1947:385) om förvaltningsenheter gäller till utgången av år 1987. Förvaltningsenheter får dock registreras endast om ansökan ha gjorts före den nya lagens ikraftträdande.

Innehåll

NU 1986/87:40

Ärendet	1
Sammanfattning	1
Propositionen	2
Förslag	2
Huvudsakligt innehåll	2
Motionerna	2
Utskottet	3
Inledning	3
Behovet av lagreglering, m. m.	4
Prövningspliktiga råvaror, m. m.	7
Prövningspliktiga anläggningar	10
Prövningsinstans	10
Övriga delar av lagförslaget	11
Hemställan	11
Reservationer	12
1. Avslag på propositionen, m. m. (m, fp, c)	12
2. Energibeskattningen (m)	13
3. Energibeskattningen (c)	14
4. Prövningspliktiga råvaror (vpk)	14
5. Användning av returpapper (vpk)	15
6. Prövningspliktiga anläggningar (c)	16
7. Prövningsinstans (vpk)	16
Särskilt yttrande	17
Lagförslaget (m, fp)	17
Bilaga	18
Förslag till lag om träfiberråvara	18